

ת"פ 61353/04/21 - אדריאן אקסברד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 61353-04-21 מדינת ישראל נ' אקסברד

מספר בקשה: 2

לפני כבוד השופט ירון גת
המבקשים:
נגד

המשיבים:
מדינת ישראל

החלטה

1. לפני בקשת **ההגנה** להורות על ביטול כתב האישום בשל פגיעה בזכות היידוע והשימוע של הנאשם.
2. בקשת ההגנה מושתתת על הוראות סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 ועל הוראות הנחיית היועמ"ש 4.3001 והנחיית פרקליטת המדינה 14.21.
3. לטענת ההגנה, במקרה דנן לא נשלח לנאשם מכתב יידוע ראשון. מכתב היידוע השני נשלח לכתובת שאינה עדכנית וחזר בציון "הנמען העתיק מקום מגוריו". מכתב היידוע השני נשלח פעם נוספת לכתובת שאין חולק שהיא הכתובת העדכנית של הנאשם, אך גם מכתב זה לא הגיע ליעדו מסיבה שאינה ברורה, וחזר בציון "הנמען אינו ידוע במען ויוחזר לשולח". ההגנה הדגישה כי לא מדובר בהחזרת דבר הדואר מסיבת אי דרישה על ידי הנמען.
4. ההגנה הפנתה לסעיף 28 להנחיית פרקליט המדינה האמורה, ולפיו היה ומכתב היידוע השני חזר תוך 30 ימים עם חיווי "לא ידוע" או "עזב" על התובע לשקוד "שקידה סבירה" על מנת שמכתב היידוע יימסר לתעודתו. לשיטת ההגנה, במקרה דנן, המאשימה לא פעלה בשקידה סבירה ואף לא ביצעה את המינימום הנדרש כדי לאפשר את מימוש זכות השימוע. זאת מכיוון שלא היה קושי לאתר את הנאשם באמצעות הדואר והטלפון הנייד שלו, ומכיוון שהנאשם היה מיוצג במסגרת הליכי הפש"ר שהתנהלו במקביל על ידי עו"ד שפרטיהם היו ידועים למאשימה, ולכן ניתן היה בנקל להעביר את מכתבי היידוע לעורכי דינו.
5. בנוסף, ביום 10.5.21 פנה הנאשם למאשימה באמצעות עו"ד בבקשה לברר את מצב תיק החקירה (כפי שגורמים אחרים המעורבים בפרשה ניסו לקבל מידע מהמאשימה ללא הצלחה), והגם שבמועד זה כבר הוגש כתב אישום, יכולה הייתה המאשימה בשלב זה להחזיר את הגלגל לאחור ולחזור בה מכתב האישום על מנת לאפשר את קיום השימוע, וזאת מכיוון שטרם נקבע מועד דיון בבית המשפט.
6. כמו כן, אף אם סברה המאשימה כי די בשליחת מכתב היידוע השני בדואר רשום כפי שעשתה, היה עליה להמתין 30 ימים מיום 13.4.21, מועד קבלת ההודעה שהנמען אינו ידוע במען, טרם הגשת כתב האישום (סעיפים 60א(ג) ו-ו(ד) לחסד"פ).
7. לנוכח כל האמור, מבקשת ההגנה להורות על ביטול כתב האישום כדי לאפשר קיום הליך שימוע שעה שכתב

האישום אינו תלוי ועומד.

8. **המאשימה** התנגדה לבקשה וביקשה לדחותה.

9. לטענת המאשימה ביום 19.10.20, לאחר קבלת תיק החקירה אצלה המאשימה, נשלח לנאשם מכתב היידוע הראשון, בדואר רשום, לכתובתו המעודכנת במשרד הפנים באותה העת. מכתב זה הוחזר בציון שהנאשם עזב את המקום. לכן נשלח לנאשם מכתב היידוע הראשון פעם נוספת ביום 17.11.20, לכתובת נוספת כפי שהייתה מעודכנת במחשב המשטרה. משכך, טוענת המאשימה, קיומה חובתה בעניין מכתב היידוע הראשון.

10. בתאריך 16.3.21 נשלח לנאשם מכתב היידוע השני בהתאם לכתובת המעודכנת במחשב המשטרה, ומכתב זה חזר ביום 5.4.21 בציון שהנאשם עזב את המקום. בתאריך 8.4.21 נשלח לנאשם מכתב היידוע השני פעם נוספת, באמצעות דואר רשום, אל כתובתו העדכנית במשרד הפנים באותה העת. ביום 13.4.21 חזר גם מכתב זה בציון "הנמען אינו ידוע במען". מכאן, שהמאשימה פעלה לשליחת מכתב היידוע השני אל שתי הכתובות הידועות של הנאשם, ובכך המאשימה פעלה כנדרש, מיצתה את הליך "השקידה הסבירה" לצורך איתור הנאשם בהתאם להוראת סעיף 28 להנחיית פרקליט המדינה, ומילאה את חובתה גם בעניין מכתב היידוע השני. בתאריך 28.4.21 הוגש כתב האישום לבית המשפט.

11. באשר לטענות ההגנה בנוגע לדרכים האפשריות הנוספות שהיה על המאשימה לנקוט בהן בכדי לעמוד בחובתה, טענה המאשימה כי אין בהן ממש. סעיף 60א לחסד"פ מורה על שליחת מכתב היידוע בדואר רשום, וזאת בלבד, וההנחיות הפנימיות של פרקליט המדינה הוסיפו את החובה לפעול ב"שקידה סבירה" על מנת לוודא שמכתב היידוע מועבר ליעדו. המאשימה סבורה שבמקרה דנן פעלה בשקידה סבירה, וכי דרישות ההגנה לפעולות נוספות מהוות דרישות בלתי סבירות, המחייבות את המאשימה לפעול לאיתור הנאשם בכל דרך. כך, גם אין לקבל את דרישת ההגנה לחייב את המאשימה לפעול לביטול כתב האישום לאחר הגשתו כדין בעקבות פניות של עו"ד מטעם הנאשם, באשר לא מוטלת על המאשימה כל חובה לפעול כך.

דין והכרעה:

12. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ועיינתי במסמכים, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל באופן חלקי בלבד, כך שעל המאשימה לאפשר לנאשם לקיים שימוע בדיעבד, שעה שכתב האישום עודנו תלוי ועומד אך בטרם התקדמות כלשהי בהליך.

13. באשר לטענת ההגנה, לפיה לא נשלח לנאשם מכתב יידוע ראשון, הרי שמהמידע שהוצג על ידי המאשימה עולה כי מכתב היידוע הראשון נשלח כדין ולפי החובה המוטלת המאשימה, תחילה לכתובתו המעודכנת של הנאשם במשרד הפנים באותה העת, ולאחר שהמכתב הוחזר בציון שהנאשם עזב את המקום, הוא נשלח פעם נוספת, לכתובת נוספת כפי שהייתה מעודכנת במחשב המשטרה (שלבדרי ההגנה אין חולק שהיא הכתובת העדכנית של הנאשם).

14. באשר למכתב היידוע השני, הרי שמהנתונים שהוצגו על ידי המאשימה עולה כי הוא נשלח לנאשם בהתאם לכתובת המעודכנת במחשב המשטרה (שהיא הכתובת העדכנית), ולאחר שחזר בציון שהנאשם עזב את המקום הוא נשלח לנאשם פעם נוספת, באמצעות דואר רשום, אל כתובתו העדכנית במשרד הפנים באותה העת. מכאן, שהמאשימה אכן פעלה לשליחת מכתב היידוע השני אל שתי הכתובות הידועות של הנאשם, ובכך עמדה בחובתה המרכזית על פי

דין.

15. באשר לשאלה האם המאשימה לא עמדה בחובתה לפעול "בשקידה סבירה" על מנת שמכתב היידוע ימסר לתעודתו, סבורני כי הגם שאין לדרוש מהמאשימה לפעול בכל דרך אפשרית על מנת לאתר את הנאשם, בנסיבות המקרה דנן, ובהינתן שמכתב היידוע השני לא חזר מסיבת אי דרישה על ידי הנמען, המאשימה יכולה הייתה לפעול בדרכים נוספות, ללא השקעת מאמצים בלתי סבירים, על מנת לאתר את הנאשם ולוודא שהמכתב ימסר לתעודתו. כך, יכולה הייתה המאשימה לנסות ולאתר את הנאשם באמצעות הטלפון הנייד שלו או באמצעות פנייה לעורכי הדין שייצגו אותו במסגרת הליכי הפש"ר, ושפרטיהם היו ידועים למאשימה.

16. בנוסף, סבורני כי יש טעם מסוים בטענת ההגנה כי היה על המאשימה להמתין 30 ימים מיום 13.4.21, מועד קבלת ההודעה שהנמען אינו ידוע במען, טרם הגשת כתב האישום. עם זאת, משקלו של מחדל זה אינו רב כלל, שכן לאחר שכבר היה ידוע שהמכתב לא הגיע לתעודתו לא היה צפי סביר לשינוי בנסיבות גם אם יחלפו 30 ימים.

17. מנגד, אין בידי לקבל את דרישת ההגנה לחייב את המאשימה לפעול לביטול כתב האישום לאחר הגשתו בעקבות פניות של עו"ד מטעם הנאשם, באשר לא מוטלת על המאשימה כל חובה לפעול כך, ומשעה שכתב האישום הוגש לבית המשפט יש לפנות בבקשה לבית המשפט.

18. באיזון בין השיקולים והאינטרסים השונים בהליך זה, כאשר מחד גיסא המאשימה עמדה בחובתה המרכזית על פי דין ופעלה לשליחת שני מכתבי היידוע לשתי הכתובות הידועות של הנאשם, לרבות לכתובת הרשמית המעודכנת וכתובת נוספת שהיא הכתובת העדכנית בפועל, ומאידך גיסא, המאשימה יכולה הייתה לבצע פעולות נוספות ללא השקעת מאמצים בלתי סבירים, על מנת לאתר את הנאשם ולוודא שהמכתב ימסר תעודתו - סבורני כי יש ללכת במקרה דנן בדרך הביניים, מכוח עקרון הבטלות היחסית, ולפיה יש לאפשר לנאשם לקיים הליך שימוע בדיעבד, כשכתב האישום נותר תלוי ועומד אך בטרם התקדמות הלאה בהליך.

אכן, קיום הליך שימוע בדיעבד שונה מקיום שימוע כשלא תלוי ועומד כתב אישום כנגד הנאשם, אך אין בו כדי לפגוע במהותו הבסיסית של הליך השימוע. סבורני כי כל מקרה צריך להיבחן לנסיבותיו, ושעה שהמאשימה עמדה בחובתה הבסיסית על פי דין ומחדליה מתבטאים באי מיצוי עד תום של חובת "השקידה הסבירה", ולצד זאת קיים אינטרס ציבורי לקידום מהיר של ההליך, נכון לערוך איזון ולהסתפק בקיום שימוע בדיעבד.

19. **סוף דבר** - אני מורה למאשימה לאפשר לנאשם לקיים הליך שימוע בדיעבד, כשכתב האישום נותר תלוי ועומד אך בטרם התקדמות הלאה בהליך.

המזכירות תשלח ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ד אדר ב' תשפ"ב, 27 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.